

Mirko Slade — Šilović
(1916) T R O G I R

STARINSKI LITRATI

Tragos

Klapadu bande i timunela,
škrīpje krik,
drma se kar nakrcan lozja
a iz njega vīri jena glava kozja.
I kako grē po krivome salīžu u kaleti
brada jon se klima, pozdrāvja šerjo svik
justima mice ka da govor tišćī,
zafalije sviman.

Nī' je briga ca nikoga nīma,
nikor ne badāje,
jerbo jon cinī špalīr
od pantagani izbužani mīr,
reful juga sipje iz sulara
usalo lišće pitara
a mularija gušta ćirit
kako jon se zībje vim'e.

Smīšni māli pasīć grē naprid,
laje, laje
i na znānje daje
da prolazi prinčipeša koza
po kojōn je jedan cīli grad dobija ime.

Trogirski kanpaneli

Mōj grad jema najlišpe kanpanele na svitu.

Od stinē Sutilije
ka da su jik naše stāre
jaglama plele u crljenē sutone
ka merle
na srebrenin kalunima
rukama bilijin od karte;

ka da su jik vikovi gradili od vrimena,
od svitlosti žārke i osina,
od ledene kiše i šajet
i praja u grebima i lūga komīna,
od simena života i smrti
proti uroka zemani ca kuridu;

oli da su jik ucinile tice
grajāši i lastovice
sebi za igre i gnjizda
od jata zvīzd,
rusul i drugoga cvīća,
od pramalića;

oli divojke
od vedrine neba i svojik ociju;

ka da su jik zvona u visine digla
nek se cuju daje
kad pratidu mrca
i mladu ca se odāje;

a zapan
gradili su jik naši mudri šukundidi
svojin tvrđin žujima ka stine Voluje
ca jik je mekšāla pot

neka boje nājdu mir
pod njima.

Stivanja

Stivanja
livanja...

tēška mrtaška svitanja
zaludna žmarivena pitanja
vavik ista sritanja
starīnska otēgnuta pivanja

Stivanja
livanja...

— Mekni škure u libretac
i vazmi oficij...—

Kapitel

Iz kamena
kamen
prolista
mirakul
mlata i lita.

Moj otac

Jema je modre oci,
modre
kako nikad nisan vidija nebo
da je čaro,
a glas od veluda ka da more na Lokvice tamarin
jūbi.

Bija je prijatej oželandurima
i kolikē je samo zore š njima doceka
u poje pod maslinon
kraj bošketa i rećami,
a u kajbi je tišća
gardelina
da jema s kīn čakulat ka' zaželi.

S ribarima i težacima volija je onondit
fjabe starīnske,
pītat kakvā je segodišća intrada,
je li migavica koliko zapasāla,
popit žmūl opola
u trgnji, kraj turnja.

Zna je svakoj travī, cablu, cvitu
i vonj i ime,
a svakoj fameji najdaji rod.

Živija je sa meštralima i lebićadama,
plimama i kurentijama ispod ciovskoga mosta,
pridvecer je pronošćikava koje će vrime sutra
pa bi zabunbura ponistre
ako bi čutija fortunāl.

Najviše je volija Trogir i njegove kolovaje i mirine,
poznava je štorije od svik ponari i dvōri
i po sanpasti je po njima odija,
stare je stine skupja
i cistija prašinu sa zaudobjenik stvari...

Ka' bi mu dica donila
zrjalu munitu,
bija je kuntentiji neg da je dobija lot

Višje je dava svita
nego ca bi proda špicjalije
i ka' bi vidija
da u pejaru jema pinēz za kupit sutrašnju spizu,
izaša bi na kornižu
za guštat kako se srebridu lubini
a privrnuti kanpaneli caklidu.

Krosna

Od jeseni do jeseni,
od svanuća do smrknuća
u lādnoj konobi
plovī brodić kroz vunene žice
brez jidra i vitra
simo — tamo...

Nagrišpani prsti pripredaju preju
od zaonondjenik godin i brige istrošene,
mižerije i nevoje
simo — tamo...

Cili cilcāsti dan
(kronila je kapac kvasine u žmūl gustirne
za ugasiť žēju)
ka marjoneta
'kalica se mice
simo — tamo...

Oglobja būbadu,
treskaju se kluka
simo — tamo
dok se ne ukōcidu.
Dok u svići uje ne dogori,
dok ne izgori svitlost u jocima
i privazme san:

popucala su konca bajnoj lucici.

Krosna su deštonani štrumenat
na kojemu 'kalica
cilogu života
batī tenpo o' marče funebre
na vlastiton sprovodu.

Zimsko popone

Nisu dobro ni tri ure
za veceru kuma Ure
ispo' stāre balature
žutinicu juren cisti.

Ponda mālu Teru pūja
a u māli kvarat uja
upala je jena muja.
— Smracilo se, ajmo jist. —

Baūl

U šalvarobu u škuricu
tamašni baūl odāvna gnjije
i ko znā koje šakrete sakrije
— a zatrvāšen mu je kjuc.

Kurjožājemo, otvorit bi ga tili,
al' se ne ufamo, jerbo nas je straj
da je unūtra samo uspomeni praj,
— boje da je zatrvāšen kjuc.

Nabaška
ca se svako godišće
na njemu okoti maška.

Maringula

Požarina pusta.

Ajme,
zamodрила jūsta.

Tuga tūži,
niko jeca
u crnini
zvono breca
niko place
zvono jace
(bídno, ca ée)
breca,
jeca.

Gorī lumin ispid bišavoga svēca.

Nemilo zabījedu brokve
u gropive daske kasila
ka usri srca.

Požarīna ribunbāje.

Jedva su ispod volta provūkli mrca.

Fjam'emat breca,
breca . . .

Natēgnut
je
konop
za
nicigov
ukop.

Bifora

Dvi ponistre zajeno
ka da jubav cinidu

jedan grb u sridu

pod njīn na konopu
pelene se bilidu.

Tri smrti

Tri tarmana bangala
na tri bile starice
ka tri zrna krunice

od smežurana rogaca
avemarije
avemarije
jena za drugon
poláko
jena za drugon
šterika se udunije...

Pašijũnsko jugo

Ka' zapušedu pašijunska juga
ka duovljanski kanti duga,
svik privazme od sproveda cera,
puna tuge akošta bracara.
Těške misli za oblake visidu,
macarolėíci iz buž vřidu,
libi se maška niz kotoratu
vecernje muke nikako da skrātu.
Kamene ruže pokrřje crikvina
ka ubotnica gre umidašćina.
Okolo báca lize macaklina,
straši samočõn škũra ruševina.
U gnjilin švažama po zřdu
gospe placedu, suze se cřdu,
crne borike krřve škrřpjedu
bulsavi stãri na posteju řřpjedu,
zvona sama zvonidu.

Reloj na pjacu

Kamen vrime vřce
korak mũklo tũce
švera se vřtř
i smrti brojř
sve tako
do susvita
kamen vrime sũce.